

תוכן עניינים

דוטן זיידל - ראש אגף משאבי אנוש

- 1 [ראש אגף משאבי אנוש - דוטן זיידל](#)
- 2 [נחיתה רכה](#)
- 2 [מתנדבת באהבה](#)
- 3 [אבי, אני וחיות אחרות](#)
- 3 [סיפור משפחתי- הסטורי](#)
- 4 [קבוצת הכדורסל של עובדות האוניברסיטה](#)
- 4 [Play it smart](#)
- 5 [ניצחון הרוח- סיפור אישי](#)
- 5 [כיצד למדתי להשתמש במעבד תמלילים](#)
- 6 [מן האקדמיה לאדמיניסטרציה](#)
- 7 [ציננות, מקצוענות ושריקה](#)
- 8 [נשיקת התמר](#)
- 9 [סיפור ילדות ירושלמי- מגדניית נדה](#)

שמאחורי הדמויות. אני מקווה שבכך אנחנו פותחים מסורת חדשה וייחודית. בחרנו להציג בפניכם היום את הסיפורים לקראת יום הסגל, ביום ראשון - 26.2.2017

תודה לכל מי ששיתף ושלה סיפורים. הבאנו את הסיפורים כלשונם, כפי שנשלחו. להתראות ביום הסגל!

דוטן זיידל

ראש אגף משאבי אנוש

חברות וחברי סגל האוניברסיטה, השנה לראשונה, נחגוג יחד את יום הסגל, סגל מנהלי וסגל אקדמי, נשים וגברים.

יום הסגל הוא הזדמנות להכיר גם את הצד האישי והאנושי של אנשי הסגל של האוניברסיטה העברית.

במסגרת תפקידי, אני פוגש ברמה יומיומית חברות וחברי סגל מנהלי ואקדמי, תהליך ההיכרות יוצר חוויה מעשירה ומכבדת את סגל האוניברסיטה העברית.

בחרנו מספר סיפורים אישיים מפסיפס חיי הסגל המציג את המגוון וזוויות המבט השונות על האנשים, על הסיפורים.

היה מרתק לקרוא ולהכיר את הסיפורים האישיים

נחיתה רכה // דב סמית'

האוניברסיטה, בתקשורת ובקהילה הדיפלומטית. כמו כן יצא לי לעבוד עם אישים מובילים בעולם שביקרו בישראל ובאוניברסיטה, מראשי ממשלה ועד לשחקנים, אומנים וזוכי פרס נובל.

אחת החוויות הכי משמעותיות שחוויתי היתה כשהבאתי את אבא שלי, שעבודת התיזה שלו בדוקטורט הייתה על תורת היחסות של איינשטיין, לבקר באוניברסיטה בארכיון איינשטיין.

כשראיתי איך הוא נרגש ברגע שראה את החפצים האישיים של איינשטיין, הבנתי כמה נדירה ויקרה ההזדמנות שיש לעבוד בסביבה הזאת, לעשות עבודה מעניינת ולהביא לאור את היחודיות של אחת האוניברסיטאות הטובות בעולם.

לפני כשש שנים, לפני שעליתי מקנדה, ביליתי קיץ אחד בישראל, ועשיתי שני דברים חשובים: הלכתי לים וחיפשתי עבודה.

למרות רצוני להמשיך לעסוק בתחום של יחסי ציבור, רציתי גם למצוא עבודה שתתאים לי כעולה חדש. כשהגעתי לראיון עבודה באוניברסיטה העברית, ידעתי שהגעתי למקום הנכון.

חמש השנים האחרונות בעבודה הוכיחו את היתרונות בעבודה באגף שיווק ותקשורת באוניברסיטה.

ביניהם, שיפור במיומנויות השפה בשל העבודה בסביבה ישראלית; הכרות עם חתך רחב של החברה בישראל ויצירת קשרים אישיים ומקצועיים בקהילת

מתנדבת באהבה // נועם אדלר, רו"ח, עובד ביקורת, לשכת מבקר האוניברסיטה

של אהבה ללא תנאי, ילדות שלא מבקשות דבר פרט לאהבה, לחיבוק אוהב, לאכפתיות, תשומת לב.

כמוכן שיש רגעים לא קלים, של משבר, ואפילו כבי (נשיכות, משיכות בשיער ומריחת קקי על הקירות), אבל מאפילים עליהם רגעים של סיפוק, של הצלחה, של אהבה גדולה. ההרגשה למשל, שאני מצליחה להגיע אחת מהן, כשאני מגיעה ואומרים לי "היא בוכה ומסתגרת בחדר כבר יותר משעה, טוב שהגעת", ואני מצליחה לגרום לה לצאת מהחדר ולחבק אותי, זו הרגשה שאי אפשר לתאר. את הבת הקטנה שלי, בת 5, שכל יום ראשון אמרה לי- "אמא, שוב את הולכת לבית של הבנות?" בנימה של קנאה, לקחתי יום אחד איתי, ומאז היא שואלת אותי בימי ראשון "אמא, נו, מתי את הולכת לילדות?".

אני רוצה להאמין, שכל אחד מאיתנו יכול לקחת, לכמה דקות פסק זמן מהמרץ של החיים, ולהקדיש אותן לאחרים, ולא פחות מכך, לעצמו.

את ארבע הבנות המקסימות, הכרתי בשבת אחת בצהריים, בגן המשחקים, שירה ניגשה ללטף את הכלב, עדן ישבה בנדנדה ושרה את אחד השירים האהובים עלי "הללויה". מיד הצטרפתי אליה בשירה ונדנדתי אותה בעדינות. היא החזירה אלי חיוך תמים ואמיני, לבי הלך שבי אחריה.

יום אחרי שהכרתי אותן, הגעתי לבית שלהן, 4 ילדות, על הספקטרום האוטיסטי, ששוהות בהוסטל, כל יום, כולל סופי שבוע, הן נמצאות ביחד עם 2 מדריכות מדהימות, סובלניות ואוהבות. החלטתי להמשיך ולהגיע אחת לשבוע, באותו היום, באותה השעה. אנחנו אוכלות ביחד, רוקדות ושרות ביחד, ובערבים חמים גם יוצאות לגן המשחקים. ילדות מקסימות שמחזירות אהבה לאין ערוך, שהחיוך שלהן ממייס ורוצים להמשיך לחבק ולחבק. הבנות כמעט ולא מדברות, מתקשרות כל אחת בדרכה שלה, אבל יש משהו בעיניים, שגורם לשקוע עמוק ולרצות להבין ולהבין. הבנות נותנות לי, הרבה יותר מאשר אני נותנת להן. הימים היותר טובים שלי הם הימים שאני מבלה איתן. אלו דקות

אבי, אני וחיות אחרות // איילת מייקטון

לאחר מותו המצער של אבי המשכתי לעסוק במחקר, והפכתי לעובדת בתחום המרתק של חקר-המוח במחלקה לנוירוביולוגיה שהיא בית ל-13 חוקרים גברים וחוקרת אחת.

הניסיון לשווין מגדרי לא פסח על האוניברסיטה שמנסה לחוקק נהלים לשוויון מגדרי שלא נאכפים. בינתיים נראה שהמושגים אפליה-סמויה או "Boys-club" עדיין לא הושרשו. לעומת זאת, את היום שבו אפשר היה לדבר על המאבק הסמוי שלי, היום שהיה אמור להיות מוקדש לי, שיימו מחדש, ועכשיו הוא "יום הסגל".

אבי היה חשמלאי באוניברסיטה העברית. לאחר מכן עבר למכון הבין-אוניברסיטאי באילת, והיה למנהל-מערכות. בבית-הספר לא מצאתי את עצמי, אך אבי היה בשבילי פתח לעולם שכולו קסם והמכון היה בית, שם צללתי בים והתעניינתי בקונכיות. בחיפוש אחר חדר ממוזג מצאתי את הספרייה, שם עיינתי במגזינים-מדעיים וידעתי שבדפים האלו נמצא עתיד.

עזבתי את אילת, ועולם המדע לא הפסיק למשוך אותי. אבי תמך בי בלימודי באוניברסיטה ולא יכול היה להיות גאה יותר. בתואר בפיסיקה הייתי מיעוט נשי מובהק.

סיפור משפחתי - היסטורי // לימור כהן

אביה של סבתי (מצד אבי) - אליהו אבושידי היה סוחר תושב חברון, אשר נרצח במאורעות תרפ"ט ע"י חברו הטוב ביותר שפרץ לביתו עם גרזן והרג אותו ואת בנו ופצע בן נוסף.

סבתי שהתחתנה כבר וחיה בירושלים שמעה על הרצח בהיותה בהיריון הראשון של זודתי (מרגלית למברגר ז"ל שהייתה עובדת האוניברסיטה גם כן, במשך שנים רבות).

ובחזרה אחורה בזמן - סבתו של גיל חובב - לאה אבושידי - הייתה בת-דודתה של סבתי (קלרה אבושידי) וכאשר ביקשו להרחיק את לאה ממושא אהבתה - איתמר בן

אב" - שלחו אותה למספר חודשים לגור עם סבתי בבית אביה בחברון.

אבי - אליהו ארז ז"ל (על שם סבו) היה מנהל כל הסניפים ביהודה ושומרון לפני 3 עשורים ונקרא "המלך של השטחים" מאחר והיה שם בן-בית.

אבי נפטר בדיוק בתאריך הירצחו של סבו אליהו אבושידי - בי"ח באב.

בני היקר, פלג אליהו (שייבדל לחיים ארוכים) קרוי ע"ש אבי. אבי זכה להיות בברית של הממשך את השם בו התפארה משפחתו.

אחוות יחידה - נבחרות הכדורסל של האוניברסיטה

קבוצת הכדורסל של עובדות האוניברסיטה // ריקי רוח

במענק ERC, השיקול שלה לקבל את ההצעה להגיע לאוניברסיטה העברית למרות הצעה דומה מאוניברסיטה מתחרה אחרת בארץ היה בגלל קבוצת הכדורסל.

קרן רוח מהפקולטה למשפטים היא בתה של ריקי רוח מועד העובדים ומשחקת איתה ביחד על המגרש כבר כמה שנים!

עוד משחקות בקבוצה - רחל קורן, ראש מדור תקציבים וכלכלה, איילת ארז - דיקן משנה משפטים, תמר גולדמן - רכזת התכנית לחקר סכסוכים ורכזת מרכז לייפר ללימודי מגדר.

טלי אבירם - מנהלת אתרי האינטרנט, אגף לשיווק ותקשורת. דנה אברהם - מחלקת המולטימדיה.

יש לציין שהילדים של כולן מגיעים באופן קבוע למשחקים.

קבוצת הכדורסל חווה בשורותיה סיפורים אישיים ומאלפים של חברות הקבוצה.

הייחוד שלה מעבר למקצועיותה והישגיה הרבים של אליפויות מדי שנה בשנה בייצוג האוניברסיטה בליגה למקומות העבודה ובמחוזי אדמה גם זכיות בזירה הבינלאומית של מקומות עבודה - סגנית אלופת אירופה וסגנית אלופת העולם למקומות עבודה. בשורותיה משחקות ביחד מהסגל האקדמי הבכיר ועובדות הסגל המנהלי כבר למעלה מ-25 שנה עם קשרים מיוחדים במינם. להלן כמה מהסיפורים -

פרופ' אורנה קופרמן מדענית ומורה מצטיינת מצטיינת שהיתה עד לא מזמן סגנית הרקטור. שזכתה במענק היוקרתי ERC.

פרופ' גליה בלום מדענית מצטיינת שאף היא זכתה

Play it smart // נועם אדלר, רו"ח, עובד ביקורת, לשכת מבקר האוניברסיטה

הארגון בו אנו עובדים. ההתחברות סביב הספורט הקבוצתי שמחבר קבוצה של עובדים בעלי רקע ומעמדות שונים מארגון אחד גדול ומבוזר בעל שלל דורעות וענפים למטרה משותפת של משחק למען ייצוג עצמם והארגון הוא מטרה שמקבילה להצלחת הארגון עצמו.

ההשתתפות במפעל הזה של הליגה למקומות עבודה דורש גם מחיר של זמן אישי יקר של הגעה לאימונים ולמשחקים לאחר שעות העבודה וכל זאת למטרות של כיף, פעילות גופנית, שיתוף קבוצתי והשגת הניצחון למען העצמת שם האוניברסיטה העברית(כן גם כאן יש מוניטין אותו צריך לשמר).

ברצוני להודות לוועד עובדי האוניברסיטה אשר תומך בצורה רציפה במפעל הזה של קבוצת הספורט וכן לכל הגורמים הנוספים אשר מאפשרים את פעילות הקבוצות. אחרונים וממש ממש חביבים אבקש להודות לחברי השחקנים מכל השנים אלו ששיחקו שנה, אלה שנשארו לעשור ואלו שעוד משחקים. תודה חברים מקווה שעוד

ד"ר לחינוך, מנהל מחלקת שכר, עובד ביקורת, עוזר מחקר במעבדה ופרופ' למנהל עסקים עולים למגרש... לא זו לא התחלה לבדיחה טובה או חלום משובש זו הדרך האמיתית להשגת מטרת הארגון וחייבור אוכלוסיות עובדים שונות במקום העבודה.

כרכז, מאמן וקפטן קבוצת הכדורסל של עובדי האוניברסיטה בליגה למקומות עבודה במשך מעל עשר שנים נוכחתי ללמוד עד כמה הכלי הזה שנקרא קבוצת הכדורסל של האוניברסיטה בפרט והספורט במקומות העבודה ככלל הוא כלי מגשר ומחבר ברמה אישית ומשפחתית בין כל אוכלוסיות העובדים בארגון שלנו. סביב קבוצה שמייצגת את הארגון נוצרו קשרי חברות קרובים בין עובדים שלעולם לא היה נוצר קשר כלשהו ביניהם בשל תפקידים ואורח חייהם השונה.

השפה המשותפת של הספורט והכדורסל מאפשרת לכל אחד מהשחקנים חיבור, הזדהות והקרבה למען הצלחת הקבוצה והאוניברסיטה ואף לגרום להעצמה של התפקוד היומיומי שלעיתים עלול לגרום לשחיקה וחוסר הזדהות עם

ניצחון הרוח - סיפור אישי // ד"ר מרי דן גור

התנדב ועסק בפעילויות חברתיות. החלטתי לתת הרצאות לאוכלוסייה של הגיל השלישי, בכל המתנסים, בתי אבות, מועדוני קשישים בכל נושא שקשור להתמודדות ולכוח שיש בחיים. נושא ההרצאה שלי הפופולרי הוא "רפא את חיך" - כיצד הגוף והנפש קשורים זה בזה והכוח העצום שיש לנו בעזרת חשיבה חיובית. אני מרגישה גאוה לספר על ערן שלי, על העבודה שלי באוניברסיטה העברית ועל ההתמודדות שלי בחיים. הנתינה הזו נתנת לי כוח להמשיך ולהיאחז בחיים.

שמי מרי דן גור ואני עובדת במכון למחקר רפואי, מנהלת מעבדות הוראה של הפקולטה לרפואה ועוסקת במחקר על טפיל הלשמניה במחלקה לפרזיטולוגיה.

בשנת 2008 איבדתי את בני בכורי ערן, לוחם גבעתי, במבצע "חורף חם" בעזה בקרב נגד מחבלים והוא רק בן 20. החזרה לחיים ולמעגל העבודה היה תהליך קשה ומתמשך. ההנחה של ערן שלי יכלה להיות בדברים דוממים כמו מציבה, כיכר, אתר או מרוץ. אני בחרתי להנציח את ערני שלי דרך הנתינה ובעזרת ההכשרה שלי כחוקרת ומרצה. ערן בחייו הקצרים היה כולו נתינה,

אף על פי כן ולמרות הכל, או: כיצד למדתי להשתמש במעבד תמלילים // חווה גיז

מן האקדמיה לאדמיניסטרציה // פרופ' אברהם זיני

את עתידו האקדמי של פרופ' אבי זיני, דיקן המשנה בפקולטה לרפואת שיניים אפשר היה לחזות כתהליך מתפתח המובן מאליו, זוהר ויוקרה אקדמית, הרצאות לסטודנטים שוקקי דעת, השתתפות בכנסים חשובים בארץ ובחול, עשייה מחקרית ופרסומים מדעיים וכיו"ב. לפני כשנתיים חלה תפנית מפתיעה בקריירה המקצועית - מעבר מן האקדמיה לאדמיניסטרציה. פרופ' זיני עבר לתפקיד מינהלי כדיקן משנה של הפקולטה לרפואת שיניים. נודה על האמת לנו כאנשי מינהל - זה מפתיע. הצפוי והמקובל יותר הוא שאנשי מינהל חולמים על מעבר לצד האקדמי, שכן באקדמיה העבודה בלי כרטיסי נוכחות, עם כמה שפחות טפסולוגיה, פחות בירוקרטיה ונהלים, לא צריך לבקש אישור לחריגה בשעות נוספות... וכיו"ב תהליכים מורכבים ומתישים שאנשי אקדמי מעבירים בחפץ לב לאנשי המינהל המיומנים בכגון אלה כענין של הרגל. לטובים במינהל זה "מחליק כמו מים", לאנשי אקדמיה לפעמים זה "חירוק שיניים". אבל מי שמכיר את אבי זיני, מומח לרפואה שיניים, די מהר מבין שאצלו זה משהו ערכי, המגיע דווקא מגיע מחוסן שיניים, מרצון להתגייס לעשייה ציבורית, למען הכלל. הקש ששבר את גב הגמל ברצון שלו "לחשב מסלול מחדש" היה מצבה הכלכלי של "הדסה" וזאת כמובן גם על רקע המתחים בינה הדסה ובין האוניברסיטה העברית. ההכרות של אבי עם פרופ' אהרון פלמון, דיקן הפקולטה, סייעה בידו לגבש את ההחלטה לחולל את התפנית מתוך אמונה שהעבודה המשותפת והמסוכנרת, שהוא ראה עין בעין עם פרופ' פלמון, תוכל לסייע בצמיחת הפקולטה, מה שאכן קרה בפועל בשנתיים האחרונות. מספר הסטודנטים לשנה א' צמח מ-60 תלמידים ל-80 עם חתירה יעד ל-100 סטודנטים בשנה הבאה. אבי רואה בצמיחת בית הספר לרפואת שיניים כאתגר לאומי. כיום בכל הארץ יש כ-100 רופאי שיניים שלמדו במסודות בארץ ועוד כ-300 שלמדו בחול ומשתלבים בארץ ורפואת השיניים הינה בבחינת אתגר ויעד לאומי חשוב.

מסתבר, שזה לא כל כך מובן שאבי נעשה יום אחד רופא שיניים. אמנם אבי התחבר למקצוע רפואת שיניים, שזו עבודה עדינה ורגישה, משום שזו התאימה לאישיות שלו, אבל יחד עם זאת מה שמשך אותו דווקא לתחום

הנוראים ושליח ציבור מעת לעת, עם קול ערב וחוש מוסיקלי שהתפתח אצלו עוד בצעירותו, למעלה מ-10 שנים למד לנגן בפסנתר באקדמיה למוסיקה.

על תפקיד דיקן משנה התמודד כעובד מן השורה לכל דבר. עם כל המשתמע מכך. על הפרופסורה לא קיבל הנחות. אדרבא, חברי הוועדה שראיינו את אבי לתפקיד שאלו שאלות קשות, ובחנו את מידת הביטחון שלו שוב ושוב. הקשו עליו בטענות לכאורה שהוא סוג של OVERQUALIFIED ובהדגשת תחומי עיסוק בנאליים בעבודה כמו ביקורות ניקיון, טיפולי תחזוקה שוטפים, ענייני בטיחות בעבודה, בעיות משמעת וכיו"ב... אבי התרגש כמו כל מועמד ואולי אף קצת יותר, וזאת אולי בשל המעמד שממנו הוא מגיע, אבל זה שהוא היה חדור מוטיבציה גבוהה, עם אמונה חזקה בעצמו ובחזון שהציב (זה גם הטיפ שלו למועמדים) גרם לו לשכנע חברי הוועדה לקבל אותו לתפקיד.

אבי מתגורר כיום בירושלים ברחוב הנביאים המתחדש, נשוי לרות ואב לטל, דניאל-דידיה, ושייראל זהר. אשתו ולידיו תמכו בתהליך המעבר מן האקדמיה לאדמיניסטרציה והאוניברסיטה יצאה נשכרת.

היה החיבור הפרדוקסאלי, הרתיעה שלו בילדותו ממחטים ומדם. את האומץ שצבר אבי מן המתח שבין הרתיעה לבין הגבורה, אפשר לראות שוב בשלב אחר של חיו כשהבחור העדין התגייס לצבא וחלם להיות טייס קרבי, הוא התקבל לקורס טייס ולצערו נאלץ לפרוש אחרי שנה וחודשיים עקב פציעה.

חיבור נוסף, פחות פרדוקסאלי, שניכר על אבי הוא הקשר שבין מתמטיקה לגמרא. אבי, שוחר לימודי מתמטיקה מיסודו, גם מתמיד לעסוק בלימוד דף תלמוד יומי (בימים אלה הוא מעמיק בבבא בתרא). אבי מוצא קשר אמיץ בין מתמטיקה לתלמוד. בשניהם החשיבה הינה לוגית, הסקתית, ריאליט ומעמיקה ולימודי הגמרא משפרים את הערכים שלו כבן אדם כמו גם ואת חשיבתו המקצועית.

את הזיקה ליהדות החל אבי עוד בילדותו. הוא התגורר במקור חיים, למד בישיבה תיכונית "חורב" במעלה אדומים ולאחר קורס טייס שממנו פרש עקב פציעה, שירת בישיבת הסדר כחובש והבחור העדין והרגיש שלנו, גם נלחם בשנת 1982 במלחמת לבנון. אבי מנהיג את דיקנט הפקולטה אבל מעת לעת גם את קהל המתפללים בבית הכנסת. הוא בעל תפילה בימים

ציונות, מקצוענות ושריקה // דוד כהן-לרנר

בעבודות שונות שהמיוחדת בהן היתה אפיית מצות שמורות. בהסתכלות קדימה מסתבר שזה היה ג'וב משמעותי ורלוונטי למשאבי אנוש שכן הוא דרש הפקת מצות במגבלות זמן מוגדר מראש ובלתי גמיש (סגירת משכורת), עבודה תחת כללים מוקפדים מאד (הוראות הנהלה והסכמים) ומשגיחי כשרות מחמירים (רכזי כח אדם ושכר). לאחר השירות הצבאי עבד בחברת בזק כמנהל הארכיב הארצי לרכישת ציוד למזנונים, מה שבדיעבד סייע בידו להתקבל לנהל את ארכיב משאבי אנוש באוניברסיטה העברית.

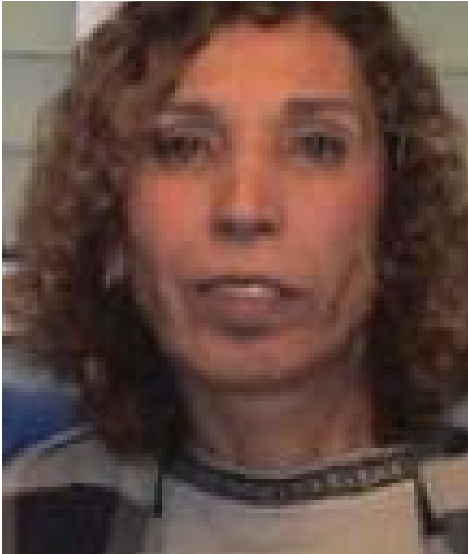
דוד רואה בהזדמנות שניתנה לו לעבוד באוניברסיטה העברית כהגשמת חלום ההשכלה הגבוהה, מה שלא עלה בידו לעשות עם עלות ארצה בעקבות קשיו הקליטה. האוניברסיטה נתנה לו פלטפורמה למיצוי מקצועי ואקדמי וכאן הוא סיים תואר בוגר בגיאוגרפיה ובא כללי ותואר מוסמך במינהל עסקים עם התמחות בניהול איכות. במשאבי אנוש התקדם מתפקיד מנהל הארכיב, לרכז הדרכה, רכז כח אדם ושכר עד תפקידו הנוכחי כעוזר למנהל כח אדם. על מסירותו ובקיאיותו המקצועית, שיצא לה שם דבר, זכה בשנת 2013 בפרס עובד מצטיין. הצטיינות נוספת, שעליה אמנם טרם קיבל פרס, היא והיא ידועה ונשמעת היטב במסדרונות אגף משאבי אנוש היא החוש המוסיקלי שבו ניחן דוד הבולט בעיקר בכושר שריקה מדויק להפליא, דוד עובד ושורק להנאתו ומתופף על כלי הקשה שונים. הוא שוחר מוסיקה ונהנה ללכת לקונצרטים קלאסיים, לצפות בסרטים ומעת לעת גם לכתוב שירה, אוהב לטייל בעולם הגדול וראה מקומות רחוקים ונופים מרתקים אבל היעד שטרם נכבש והוא כמה אליו מאד הוא "מפלי הניאגרה". דוד איש משפחה מסור, נשוי לדלית שאת שם משפחתה "לרנר" אימץ כחלק מתפיסת עולם פמיניסטית-שיוויונית (בין הגברים הראשונים שיצאו לחופשת לידה), אב לענבר (21) עדי (18) ואופיר (12).

במקום שהשקט שורר, מעת לעת, כדאי להסיט את הילון ולהציץ מבעד החלון. התמונות שמתגלות פותחות פתח להיכרות חוץ מסגרתית, תרתי משמע, עם האדם שאתה חפץ להכיר. מחלון חדרו הצר של דוד כהן-לרנר נשקפת פסגת ההרודיון היפהפיה. אמנם פיזית, אין וילונות להסיט אבל מאחר והסקרנות היא מטאפורה פותחת ומרחיבה לא פחות, השתמשתי בה כדי לדלות מתוך השקט את סיפורו האישי של דוד. דוד כהן-לרנר, איש שליו, צנוע, נעים הליכות ומאופק, נולד בשנת 1959, באירן, עלה לארץ ב-28/10/1978 בתקופת שלטונו של השאע. בגיל 17 החל את לימודי ההנדסה במשך שנתיים במוסד אקדמי בטהרן Polytechnic. תקופה זו התאפיינה כטרם מהפכה של חומייני. ברחובות אירן כבר דהרו טנקים, נגלו אוטובוסים שרופים, ריחות ורוחות המהפכה החלו להתפשט באירן, מה שבאופן טבעי הקרין על גורלה של הקהילה היהודית. מן הזויות היהודית, אחד היתרונות של המהפכה היה לאפשר לסטודנטים שהתקבלו ללימודים בחול לא לשרת בצבא. בגיל 19 דוד חזר רוח ציונית, היה אז חבר ב"ארגון סטודנטים יהודיים" בטהרן. חומרת המצב הפוליטי באירן בכלל והסכנות האורבות ליהודי אירן בפרט התחוורו לו בעקבות הרצאה של יוסף כהן, שהיה נציג יהודי בפרלמנט האירני (המג'לס) שהמליץ ליהודים לחוש ולעזוב את אירן. נציגי הסוכנות הסדירו לדוד מכתב קבלה ללימודים בטכניון בחיפה, מה שאפשר הוצאת דרכון מיידית ועלייה לישראל. דוד עלה בגפו והשאיר באירן את הוריו וארבעת אחיו, ולאחר חודשים ספורים עלתה כל המשפחה ארצה, שניים מאחיו השתלבו במרוצת הזמן בשידורי קול ישראל בפרסית. דוד נקלט באולפן סטודנטים בקיבוץ גן שמואל והחל לימודיו במכינה בטכניון, אבל עקב קשיו הקליטה לא השלים לימודיו ובגיל 23 התגייס לצה"ל, שירת שנתיים וחצי בשלישות וסיים בדרגת סמ"ר. בתקופת שירותו הצבאי הוגדר כחיל בודד מה שאפשר לו חופשה שנתית בת חודש שבמהלכה עבד לפרנסת משפחתו

נשיקת התמר // תמי לוי ז"ל

נשיקות החיבה שלה מוססו כל טרוניה שהיתה צפונה או גליה. לרבים מן הסטודנטים והעובדים יש זכרונות וחוויות של רגעים מיוחדים עם תמי. את הסיפור האישי החלטתי (חופי) להקדיש לאישה ולחברה הטובה שהלכה לעולמה ב- 1/7/2014 בפרסום שיר שנכתב לזכרה של תמי ביום ה-30 לפטירתה.

אוצר מילים הותרת לנו מיוחד ורגשני,
בכל האוניברסיטה, יחיד אין לו שני,
בדיקנט הסטודנטים, בוועד העובדים,
באגודת הסטודנטים ובקרב התלמידים.

“אין אין עליך/עליך”.... “חייבים חייבים לעזור”
תמיד, תמיד מוצאת בתוך החושך את האור.
גם בשעת הכאב והדווי שאחזו בגופך המוצנע
לא תש כוחך הנפשי, התעצם, לא חדל ולא גם.

ועתה,
קרני החמה אשר שמרו עליך מכל משמר
ושזפו את גופך ומילאו ליבך בעוצם מואר,
הניפו אותך למרומי עליונים, אל מעבר להר,
הרחק ממבט עיננו, מחיבוק עצום לא נגמר,
מרחש דמותך שבכותלי האוניברסיטה עבר.
עצוב לנו על התום הנמהר, על החסר הרב,
אך מתק פרי התמר, נֶצֶר חסדך תמיד יערב.

תמי לוי עבדה באוניברסיטה קרוב ל 50 שנה. ראשית דרכה כחניכה ובמשך עשרות שנים שימשה כרכזת רווחה במשרד דיקן הסטודנטים והיתה חברת ועד פעילה מאד במשך עשרות שנים. תמי היתה ידועה בחפץ הלב הענק השופע נתינה לזולת, לסטודנט כעובד, לאורח כחבר. תלתליה של תמי התבדרו ושימחו, חיבוק הרעות שלה עטף אותך באהבה,

קרני החמה אשר שמרו עליך מכל משמר,
שזפו את גופך ומילאו ליבך בעוצם מואר,
מפזזים בין חברים, בחיבוק רך לא נגמר,
מעירים ישנים מֶזְכֵר דמותך בתוכנו נשאר.

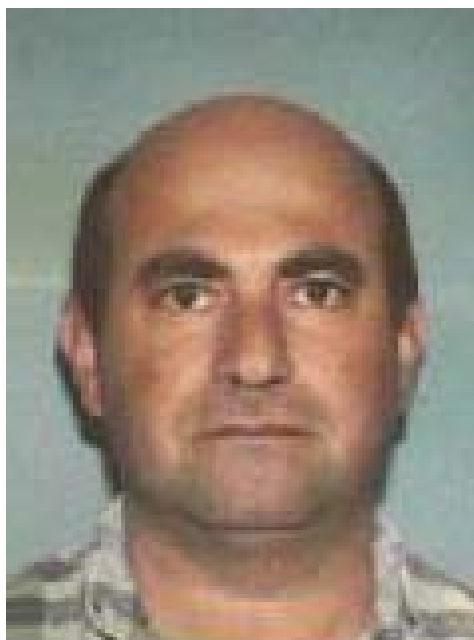
בחוצות האוניברסיטה ובתוך הבניינים
צופים למבט השואל, לחדוות הפנים,
לנשיקת התמר המתרגשת על לחי זולת,
אף כי התרגלנו, בעיננו את תמיד נפלאות.

פתחת צוהר ורווחה אל מצוקת האחר,
ליווית אותו בקשיים ומהמורות הדרכים,
סטודנט, עובד, מכר, ובוודאי גם חבר,
את מקור החיית והאנרגיה שלך צריכים.

עת שמך עולה בפי כל על שפתיים, ערוך,
נזכר שם התמר רב הפרי, שמתן בו כרוך,
בנווה המדבר הן הוא רם ונישא, כמו שיר,
אך כי מעט הדקל יקבל, זולת רב יעשיר.

סיפור ילדות ירושלמי- מגדניית נדה // אילן מזרחי

בערב שלפני. לא חשבנו שמה שראינו היה חריג, מתוך הנחה שזוהי הפעילות הרגילה של הפועלים בחלק האחורי של החנות. אמרנו שלא ראינו שום דבר חריג. מר שור לא פירט, אמר תודה וחזר לחנותו. עבר יום בלי שנהיה בזולה וביום שלאחריו כאשר ישבנו ושוחחנו הגיע מר שור לקרבת העץ ודיבר אלינו מלמטה. דיבורו נשמע פחות נינוח, טרוד ואפילו עצבני. מעולם לא ראינו את מר שור מזעיף פנים. הוא שאל שוב אם ראינו משהו ביום שלפני בערב ואנו השבנו שביום שלפני בכלל לא היינו בזולה. הוא נשמע זועף והייתה לנו תחושה שהוא כועס עלינו או חושד שידינו באיזשהו מעל. ידענו לזהות כעס של מבוגרים. הבנו שדבר מה מתרחש מתחת לפני השטח והגרוע מכל, שהרגשנו שאנו בחזקת חשודים. החלטנו לפעול ולהבין מה קורה. החבורה הייתה מנוסה בגיוסים למבצעים. כולם היו ממושמיים והפגינו רצינות בעת הצורך. הזעקתי את כולם לזולה וסיפרתי להם את השתלשלות העניינים, תוך הכנסת תיאורים המעצימים את כעסו של מר שור ומגדילים את המסתוריות של דמויות הפועלים בלילה, כדי להגדיל את מסתוריות הסיטואציה ואת להיטות חברי הקבוצה בפענוח ה"תעלומה", שבינתיים עברנו

נהנים מטעמן, הביאה גאווה לליבנו. מר שור, הוסיף למשמעות המיוחדת שנבנתה למגדנייה בעזרת אישיותו המיוחדת. הוא היה גבוה מאוד, לראשו כובע לבן גבוה של קונדיטורים מהמעלה הראשונה, לבוש תמיד בסינר לבן ונקי למשעי ופיו מפיק מרגליות. כשעמדנו בחוץ ובהינו בעוגות, לא פעם שמענו את דיבוריו מתוך החנות. עם פועליו התנהג בנועם הליכות, לא רדה בהם, מעולם לא צעק, דאג לרווחתם ועשה מאמצים להיטיב את תנאי עבודתם, שנסובה בעיקר סביב הכנת התערובות השונות ואפייתן.

עם הלקוחות נדמה היה שהוא חבר משכבר הימים. הוא ידע מה להציע לכל אחד, המליץ על עוגות מיוחדות שאפה באותו יום ולא פעם שלח עוגות עבור בני משפחותיהם של הלקוחות חנים אין כסף, מתוך הרצון לענג אותם ובשל אירועים מיוחדים של הלקוחות, אותם רצה להמתיק עוד יותר עם עוגותיו האהובות.

עוד בהיותי ילד, מר שור לימד אותי שיעור חשוב, כדי שחנות תהיה חנות מצליחה לא מספיק שמרכולתה תהיה טובה. אישיותו של בעל החנות והתנהלותו ביומיום היא שמביאה את הקונים. מפגש עם מר שור היה מקנה שמחה לקונים, שילוב של רוח וחומר. רוח, דיבור נאה, חיוך, התעניינות אישית בקונה, ידיעה וזיכרון באשר להעדפותיו. חומר, העוגות שיצר שהיו נימוחות בפה בטעם גן עדן ממש.

הכניסה הקדמית לחנות הייתה מרחוב עמק רפאים והכניסה האחורית לאזור השירות והמחסן הייתה מרחוב אמיל זולה, כניסה המרוחקת כעשרה מטרים מהבית על עץ התאנה שלנו. היום קוראים לזה זולה, ומתאים לי כעת לקרוא למקום "הזולה מרחוב אמיל זולה". נשמע טוב מבחינה ספרותית.

עניין הזולה חשוב ודרמטי יותר עבור הסיפור הזה, מפני שבאחד הערבים הרגילים, בעודנו יושבים בזולה שלנו ממרומי עץ התאנה, הבחנו בפועליו של נדה אשר מסתובבים בסמוך לכניסה האחורית למגדנייה.

לא היינו מייחסים חשיבות רבה לנושא אילולא פגישתנו את מר שור למחרת, אשר בא לחצר האחורית בסמוך לעץ שלנו. בפוגשו אותנו הוא שאל אם ראינו משהו חריג ליד חנותו אמש. שחזרנו במוחותינו את מה שהתרחש

כשתחושת רעב מקננת באדם, אין דבר המגרה יותר מלעמוד פתח חנות מעדני עוגות בשעת אפייתן, ובמיוחד כאשר אתה נער שחזר זה עתה מיום ארוך ומתיש בבית הספר.

המיוחד במגדניית נדה היה שהרצון העז לטעום מהעוגות הנפלאות, לא היה תלוי רעב כלל וכלל. שמה של מגדניית נדה, המגדנייה בפנית רחוב אמיל זולה, בניהולו של מר שור, יצא למרוחק, על אף היותה קטנת מידות.

כילדים, שאין ברשותם כסף ולא יכולים לקנות עוגות או עוגיות, עיקר הקשר שלנו עם מגדניית נדה הסתכם בבהיה בנעשה בה דרך חלון הראווה, על פי רוב בעיניים נוצצות ובפיות פעורים. הפגנו בקיאות מרשימה במבחר העוגות והעוגיות המפורסמות של נדה, על שלל סוגיהן. פינו נמלא ריר מעצם המחשבה על העוגות, כול שכן ממראהיהן.

במגדניית נדה היו כל סוגי העוגות והעוגיות: עוגיות פשוטות, עשיות גבינה אזוריות וציפוי קרם מלמעלה, עוגיות מרציפן, עוגיות עם אגוזים, שקדים, רכות או קשות, עוגות שכבות, עוגות שוקולד, עוגות אנגליות, עוגות קרם, עוגות פירות ועוגות המסומנות וחתוכות לפרוסות משולשות, כך שמספיק להסתכל על פרוסת העוגה כדי להתוודע למרכיבים הטעימים מהם היא מורכבת. לא הכרנו את שמות העוגות ולא את טעמן אולם את הריח זיהינו מקילומטרים. בלילה במיטה המחשבות על העוגות שבו והציפו אותי וטעם העוגות כמו ריחף בגרוני. אני זכיתי לטעום מהעוגיות הנפלאות שבמגדנייה של מר שור. על אף שהפרוטה לא הייתה מצויה בכיסה של אמי, היא הקפידה על מנהג קבוע. פעם בשנה לפני יום הכיפורים קנתה עוגיות מצופות שוקולד ממגדניית נדה.

הייתי הילד היחיד שציפה ליום כיפור בעיקר בגלל הצפייה לעוגות הללו, איתן התחלנו את הצום וגם שברנו אותו ביום שלמחרת. מגדניית נדה עשתה לה שם, בגלל שבאותם ימים, מר שור היה ספק העוגות והעוגיות המיוחד של בית המלון "המלך דוד".

עצם הידיעה שבלב שכונתנו קיימת מגדנייה מיוחדת המספקת עוגות לרחבי העיר אשר עשירי העולם

לשמוע.

”יש לי פתק עבורך”, הבטתי לכיוון היד המונחת על הדלפק.

”אנא אל תאמר מילה עד שאצא ואתרחק”.

חששתי להיחשף ופחדתי שיבולע לי מאותה כנופיה שגונבת ממר שור. הוא הניח את ידו הגדולה על ידי, אני הוצאת את ידי מתחת ידו ויצאתי במהירות. בפתק היה כתוב:

”מר שור היקר, ראינו אתמול בערב שעוזר הקונדיטור שלך מביא אנשים ומוציא את כל הסחורה מהדלת האחורית אנא אל תערב אותנו ואל תעמת אותנו איתו, בהצלחה”.

מר שור באמת לא עירב אותנו בעניין, אך מה שראינו בלילות שלאחר מכן, כאילו לקוח מסרט הוליוודי: שוטרים מוסווים בלבוש אזרחי אשר ארבו ערב ערב ליד הכניסה למגדניתו של מר שור כדי לתפוס את הפורצים. מספר לילות לא קרה כלום. עם כל לילה חף מהתרחשות דרמטית, מידת ייאושנו עלתה-חששנו שהאינפורמציה שהעברנו לא תועיל ושוב החשד יחזור אלינו. ואז באחד הלילות זה קרה. החשוד הגיע עם חבריו, פרץ את הדלת האחורית ופעל בדיוק כמו שפעל בפעמים הקודמות. כאשר כמעט הכל הועמס, שמענו שעטת רגליים הרצות מכל הכיוונים ומגג חנותו של עזרא הג'ינג'י נשמעו קריאות ”משטרה, משטרה לעצור את כולם”. בתחילה, הגנבים ניסו לברוח אולם השוטרים הרבים סגרו עליהם מכל הכיוונים ולא הותירו בידיהם סיכוי לבריחה. אנו הסתכלנו אחד על השני בחיוכים מרוצים ומתרגשים ובתחושה עילאית ומיוחדת שמעולם לא חשנו. יודעים ומבינים את התרומה העצומה שהייתה לנו, הילדים הקטנים מהמושבה הגרמנית שאף אחד כמעט לא מייחס להם חשיבות ולא מתייחס לדבריהם ברצינות.

לאחר יומיים רגילים ונטולי התרחשויות דרמטיות, בהם רק נהננו לחשוב שוב ושוב על אותו מארב משטרתי אליו נחשפנו, הגיע מר שור לעץ וקרא לנו למטה. הוא לא דיבר על הגניבה ולא על התפיסה ורק שאל בענייניות ורוגע אם אנחנו רוצים לעבוד אצלו. התעשתנו מהר ואני אמרתי: ”כן בטח, אבל..”.

”מה אבל יש בעיה?”.

”לא מר שור, אין בעיה, רק העניין הוא שאנחנו לא יודעים לאפות עוגות וגם אנו לומדים רוב שעות

חפוי ראש ומיואש. הוא נראה מתוסכל ומוטרד, עיניו הביטו אנה ואנה בעצבנות ונראה כאילו השלים עם גורלו המר, ועם העובדה שכל עמלו, כספו ויגעו יורד לטמיון בגניבות המתרחשות בלילה. בעודי בווה במר שור ומנסה לקרוא את תווי פניו והרגשתו, הוא קטע את הרהורי באומר

**עצם הידיעה שבלב שכונתנו
קיימת מגדנייה מיוחדת
המספקת עוגות לרחבי העיר
אשר עשירי העולם נהנים
מטעמן, הביאה גאווה לליבנו. מר
שור, הוסיף למשמעות המיוחדת
שבנתה למגדנייה בעזרת
אישיותו המיוחדת.**

”אין לי מה למכור לך היום ילד, מצטער”.

”לא באתי לקנות”

”אם כן, מה רצונך?”

הוצאתי את ידי ממיסי והנחתי פתק על הדלפק כאשר ידי מכסה אותו, רכנתי לעברו כמנסה לחוש לו משהו, הוא רכן קדימה מפאת גובהו וכדי להטיב

הייתה תעלומת כעסו הרב של מר שור, הקשורה באופן מסוים להתרחשות שראינו בלילה.

ההחלטה שנפלה ברוב קולות, הייתה איוש של לפחות שניים מהחבורה את הזולה כל ערב. שני חברי החבורה, המוחלפים מידי יום, יהיו אחראיים על תצפית לעבר מגדניית נדה וחיפוש אחר ”תזוזות מסתוריות”. במשך מספר לילות לא קרה כלום, אולם באחד הלילות, כאשר צביקה ואני היינו בזולה והצצנו בין המרווחים של קורות העץ של בית העץ שלנו הבחנו בהתרחשות ותנועה מוזרה של דמויות כהות שהבחנו בהם מבעד לחרכים. הבחנו במספר אנשים המחנים מכונית בסמוך ליציאה לחנות, נכנסים בשקט לחנות על בהונות הרגליים, ומדברים בידיים ובלחשושים. פחדנו לזוז ולא דיברנו כלל אחד עם השני. הבחנו, למרבה ההפתעה שאותם אנשים מעמיסים סחורה בכמויות גדולות מדלת המחסן ומעבירים אותה לתא המטען של המכונת. הם גנבו כמויות עצומות של עוגות ועוגיות טריות שמר שור ופועליו עמלו עליהם רק מספר שעות קודם לכן. עבודתם של הפורצים התאפיינה בארגון וסדר רב ונראה היה כי הם מכירים את החנות ואת אופן הסידור והארגון של הסחורה שבה.

תוך לא יותר מעשר דקות הם סיימו את העמסת הסחורה ופנו לדרכם. היינו נרגשים מהפעילות המיוחדת שזכינו לראות, אך למרבה הצער לא הצלחנו להבחין בזהותם של האנשים. לאחר שהלכנו, צביקה ואני שבנו לנשום נשימות סדירות והחלטנו שלמחרת נביא משקפת ונראה מי האנשים. במשך מספר ערבים רב לאחר מכן לא קרה כלום. לאחר כעשרה ימים, כאשר כבר כמעט התייאשנו, האירוע התרחש שוב. תרגלנו סימני ידיים, לא החלפנו מילים וכבשנו את נשימותינו כדי שלא יבחינו בנו. לשמחתנו הצלחנו להבחין בביורר בזהותם של האנשים שגונבים סחורה רבה, בצקים, תערובות, עוגות ועוגיות שהיו מוכנים לממכר למחרת היום.

לתדהמתנו, ראש הפורצים שניהל את גניבת הסחורה והורה לאחרים מה לעשות בתנועות ידיים בטוחות, היה העוזר הראשי של הקונדיטור, אחד העובדים המסורים לכאורה של הקונדיטוריה. הרגשנו כאב עצום. האם בגידה מבית, גיס חמישי, היא הגמול המגיע לאדם טוב כ”כ כמו מר שור?

למחרת, לאחר הלימודים, נכנסתי בשקט לחנות של מר שור ונעמדתי מאחורי הדלפק למולו. הוא היה

הוא שמח מאוד להיפטר מהשאריות שלא נמכרו, אהב את מסירותינו ונתן באמת ביד רחבה. לא אגזים אם אומר שאימי לא יודעת לאפות עוגות וגליל האספקה הקבועה של המאפים מעשי ידי אמן שהייתי מביא הביתה פעמיים ושלוש בשבוע. היא לא הייתה יכולה להתחרות עם איכות כזאת וגם לא רצתה. בפעם הראשונה שהבאתי את העוגות הביתה היא תפסה את ידי ולקחה אותי למר שור עם העוגה כלא מאמינה איך זה שאני מקבל עוגות בחינם. נכנסה ושאלה את מר שור לפרש העניין. הוא הסתכל עליה וחיך "הילדים הללו מצוינים, הם עוזרים לי ומביאים לי קרטונים שאיתם אני מעביר את העוגות ליעדן, אני נותן להם עוגות בתמורה. אל תדאגי, יש לך ילד טוב. הבן שלך הוא... אז רכן לעברה כממתיק סוד, עזר לי לתפוס את הגנבים שהיו אצלי".

אמר ולא הוסיף. אימי חייכה, ליטפה את ראשי אמרה תודה וכך יצאנו אמי ואני ביחד בזרועות שלובות מהחנות המדהימה של מר שור.

את מידת רצינותו. הגשנו לו את הקרטונים, הוא בדק אותם מכל הכיוונים ופסק שהם בסדר גמור.

"זה סטנדרט מצוין. בואו ננסו ובחרו מה שאתם רוצים". בתחילה היה לנו קשה לעכל כי כל השתוקקויותינו במשך השנים, לבחור מה שאנו רוצים מהעוגות של מגדניית נדה אכן באים לידי מימוש. הרי אותן עוגות היו מבחינתנו בבחינת חלום רחוק ולא מושג. והנה קורה הלא יאמן.

כמו כן, הרגשנו גם שזמננו מנוצל ולא מבזבז לריק. כל אחד מאיתנו בחר עוגה שהתחשק לו והלכנו לזולה כדי להתענג על העוגות. המשכנו לעבוד אצל מר שור ונראה היה שככל שאנו מביאים יותר קרטונים כך הוא רצה יותר. בתחילה, בחרנו עוגות ועוגיות בצניעות אבל אחר כך החלטתי להסתכן ואמרתי למר שור, "תבחר אתה בשבילי ומה שתביא לי זה טוב".

זה היה אחד הדברים הטובים שעשיתי באותם ימים. הוא כנראה אהב את התשובה ושאל אותי,

"תגידי אכפת לך אם זה יהיה העוגות מאתמול?"

" בכלל לא, מה שתיתן יהיה טוב".

היום".

מר שור צחק ואמר: " אתם לא צריכים לדעת לאפות עוגות ואני לא מתכוון להפריע לכם בלימודים, אני רק מבקש שתמצאו לי קרטונים טובים ונקיים כדי שאוכל להעביר איתם את העוגות ליעדן. בתמורה אתן לכם עוגות ועוגיות".

"בסדר גמור". ענינו ובכלל לא ידענו אם נוכל לעמוד במשימה של הבאת קרטונים, כדי לקבל עוגיות אך כחבורה מגובשת ביותר המכירה כל פינה, כל סמטה וכל אבן בשכונה, עלה רעיון במוחנו.

"בואו נלך למזרחי הירקן, יש לו קרטונים".

בהמשך הרחוב היה ירקן טוב לבשם מזרחי. פנינו אליו בבקשה לקבל כמה קרטונים נקיים וריקים, קרטונים עליהם הועמסה הסחורה המגיעה לחנותו בכל בוקר. מר מזרחי שמח ואמר:

"בטח קחו את הקרטונים האלה, אבל אל תיקחו את הארגזים מעץ שאני מחזיר ומקבל עבורם זיכוי כספי.

את הקרטונים אני זורק וזה יעזור לי אם תיקחו".

כן, בררנו קרטונים נקיים ביותר והלכנו למר שור לבחון

האוניברסיטה העברית בירושלים
THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM

**בהערכה רבה,
לכל חברי וחברות
סגל האוניברסיטה,
המינהלי והאקדמי.**